

PROJEKT THUNDERTIME

20. 6. 2034. Sídlo Světové Vědecké Rady

Do místnosti vešel holohlavý muž s kovovým pouzdem v ruce. „Tady jste, Doktore. Už jsem na Vás čekal,“ řekl Andrew Hansson. „Myslíte si, že Vám ten vynález rada schválí?“

„To doufám, Andrew,“ povzdychl Doktor. Společně prošli kolem ochranky a došli do kruhové místnosti. Po stranách seděli zkušení vědci ze všech států světa, aby vynález posoudili.

„Co jste přinesl, Doktore Mäkinene,“ zeptal se vědec z Ameriky.

„Všichni víte, že před pěti lety byl konán let do vesmíru, kde získali Singularitu z Černé Díry. Kosmonauti se vrátili zpět na Zem a Singularitu předali této radě. Po prozkoumání jste zjistili, že Singularita nebude moci být k ničemu využita a dali jste ji do Norského Vědeckého trezoru. Odtamtud jsem si ji vypůjčil já a po měsících zkoumání jsme zde s Andrewem Hanssonem přišli na to, že by se dala Singularita ovládat, a tím bychom mohli sestrojít stroj, který by ovládal Časoprostor.“

„Děkujeme, probereme Váš návrh a za pár minut se Vám ozveme.“

Po půlhodině se členové rady opět sešli ve stejné místnosti jako předtím. „Zvážili jsme Váš nápad a bohužel musím říct, že většina hlasovala pro okamžité ukončení projektu.“

„Proč?!“ vyjekl vyděšeně Doktor Mäkinen.

„Kdyby se Singularita zhroutila, mohlo by dojít k velikým škodám. Tento projekt se uzavírá a bez povolení bude trestné na projektu znovu pracovat. Na shledanou, bylo hezké Vás potkat,“ dokončil Vědec.

„Ani jste mi nedali možnost Vám Singularitu ukázat,“ nepřestával Doktor.

„Protože i přitom by se mohla Singularita zhroutit!“ zakřičel naštvaný Američan. „A teď už jděte pryč!“ Mäkinen se otočil na podpatku a rychlým krokem odešel z místnosti. Na schodech ho doběhl Andrew.

„Doktore! Vymyslíte, ještě spoustu vynálezů.“

„To ano, Andrew, ale tenhle byl ten nejlepší a já se ho nevzdám.“

22. 11. 2044 Adisson Avenue 25 Londýn. 6:52

Andrew se vyvaloval v posteli, když mu zazvonil telefon. „Mám budíka až v 7:30,“ zamumlal si pro sebe. Po pár minutách se mu na telefonu automaticky přehrál vzkaz.

„Andrew, tady Gustav Mäkinen. Nemluvili jsme spolu po ukončení projektu ThunderTime, jak jsme mu říkali,“ v tu ránu byl Andrew na nohou. „Našel jsem pár Vědeckých skupin, které by nám s tím mohly pomoci.“ Zbytek vzkazu si neposlechl a hned volal zpět.

„Ahoj, Gustave. Mám jedinou otázku. Schválila to rada?“

„Taky tě rád slyším. Neschválila to úplně tak, jak by sis představoval. Zbytek ti už řeknu osobně. Stojím před domem.“

„Takže, pár skupin se mi nabídlo, že by mi pomohly s prozkoumáváním Singularity. To bych odmítl, kdybych nevěděl, že pár zemí z rady se mi ozve, že teď by už zkoumání bylo možné a vynález by byl použit při válkách,“ vysvětloval Gustav.

„Pokud s tím nesouhlasila Amerika nebo Rusko, tak to rozhodnutí není konečné,“ konstatoval Andrew.

„Rada je už zkorumpovaná. Navíc výzkum bude na místě, kde nás žádná z těchto zemí nebude hledat.“

„Kde?“

„Na jižním Pólu v tajné norské základně.“

„Já rád cestuji, ale tohle je i na mě trochu daleko.“

„I tak se ptám. Jedeš?“

„I když tam bude zima, počítej se mnou.“

26. 11. 2044 jižní pól 3:22

Dohromady 10 helikoptér přistálo na plošině nedaleko norské základny. Ve čtyřech letěli lidé a zbylých šest bylo zásobovacích. Dveře vrtulníku se otevřely a k Andrewovi se dostal mráz.

„Kolik tady je stupňů?“ Zeptal se.

„Asi mínus šedesát. Kosa,“ odpověděl mu Gustav. „Základna je dva kilometry jižně. Čeká nás štreka.“ Naložili zásoby na saně a začali je táhnout. Šli proti větru, což bylo nesmírně náročné. I tak však dorazili k základně a vstoupili dovnitř. Andrew byl překvapen teplem, které bylo uvnitř. Čekal stejnou zimu, jako byla venku. Uvnitř nejenže bylo teplo, ale také je přišlo přivítat pár lidí, kteří tam byli.

„Co tu dělají?“ Divil se Andrew.

„Tady se už dva roky pracuje. Zkoumají tu tepelné signály, které jsou pod Antarktidou. Nás to nemusí zajímat. My tu budeme zkoumat Singularitu.“ Gustav prošel malou chodbou a zamířil doprava. Andrew klopýtal za ním. Cestou uviděl prosklenou místnost, ve které byla spousta přístrojů. Gustav si sedl v pokoji s palandou a malou skříní. „Tady budeme několik měsíců žít.“

26. 11. 2044 Základna Stang 14:55

Gustav stál na malém stupínku a před ním stáli vědci. „Takže, abych nějak začal. Jsem rád, že tu jste. Zde za mnou je Singularita, která je cíl našeho projektu. Cíl je pochopit, jak Singularita funguje a zkusit ji ovládnout. Nic víc už vlastně nemám, takže do práce!“

6. 5. 2045 Základna Stang 9:08

Andrew seděl nad strojem, který uvnitř ukrýval Singularitu a snažil se zprovoznit elektroniku. Pár týdnů potom, co se dostali na Stang, objevili částice, které v Singularitě jsou. Dalších několik týdnů trvalo, než se zjistilo, jak Singularitu ovládnout a vůbec nejdelší bylo sestrojít samotný stroj. Andrew na stroji sám pracoval a teď se tu babral se špatně zapojenými dráty v displeji. „Proč to zatracený ovládání nejede,“ říkal si skrz zaťaté zuby. Vztekem do stroje bouchnul a znenadání se displej rozsvítil.

„Gustave! Gustave!“ Volal na něj. „Už jsem ten displej zprovoznil!“ Gustav se zvedl od knížky a koukl se na Andrewa. „Už ten displej funguje. Můžeme testovat.“

„Výborně, Andrew!“ Zajísal. „Markusi, přines klíče a Kate, Ty začni skenovat.“ Markus přiběhl s klíčem v ruce a Kate stála se skenerem v ruce. Gustav zasunul klíč do klíčové dírky a pootočil s ním. „Test za tři, dva, jedna!“ Stiskl tlačítko a z rohů stroje vyletěly malé blesky.

„Stabilita sedmdesát procent,“ prohlásila Kate. „Padesát procent a rychle klesá!“ Andrew v rychlosti vyndal displej a začal se hrabat v elektronice. Vyndal baterii a nahradil ji jinou. „Stabilita stoupá,“ usmála se. „Stabilita sto procent. Zvládli jsme to.“ Andrew si oddychl a svalil se na židli.

„To bylo těsný. Ta baterie byla moc silná.“

„Teď jsme vynalezli stroj času,“ řekl Gustav.

Polární Základna Vostok 9:09

„Abrame!“ zvolal Ruský vědec.

„Co potřebuješ?“

„Pojď se podívat! Zachytil jsem nějaký energetický výboj.“ Druhý vědec přišel a koukl se na obrazovku.

„Má to malou nukleární stopu. Neškodnou, ale přece nějakou. To nemůže udělat příroda. To musel udělat člověk! Zavolej do Ruska, ať tam pošlou vrtulník.“

7. 5. 2045 Základna Stang 12:01.

„Gustave!“ zavolal na něj Adam. „Něco je na radaru.“ Gustav doběhl k radaru a viděl jakýsi obrys, ale neuměl říct čeho.

„Andrew! Prosím tě pojď sem.“ Andrew přišel, podíval se na Radar a zděsil se.

„To je Ruská vojenská Helikoptéra a míří k nám,“ oznámil.

„To je problém. Jak je ta helikoptéra vybavená?“

„Tu jsem ve válce viděl. Dva kulometry a dohromady disponuje asi padesáti výbušnými raketami. Základnu by určitě zničil.“

„Bude tu za dvacet minut. Takhle z blízka ho už nebudeme moct zničit. Bylo by to nápadné. Ale před několika minutami proletěl bouří. Tam by se zničit dala. To už bohužel je minulo-

Počkat! Máme stroj času. Někdo může cestovat nazpět a helikoptéru zničit!“ jásal Gustav.
„A proč ji musíme zničit?“ ptal se Andrew

„Když by Rusáci nebo Američani zjistili, že jsme neuposlechli rozhodnutí rady, tak by se naštvali na státy, které nám s tím pomáhají a možná by je vyhodili z rady. A pak by bylo zle. Pokud by se vyhozené státy bránily, tak nepochybuji, že by jedna z velmocí vyslala armádu, aby to v té zemi uklidnili.“

„Klidně to udělám. Byl jsem voják,“ rozhodl se Andrew. „Vrátím se v čase a helikoptéru v bouři zničím. Pokud to udělá světu líp, určitě to udělám.“

„Máme na přípravu dvacet minut. Tak do toho.“

Andrew vyšel ve staré bílé vojenské uniformě, helmě a brýlích. „Kde se tu ta kombinéza, a to všechno vzalo?“ zeptal se.

„Pár států nám nejen nabídlo pomoc při výrobě stroje času, ale taky poslalo něco na obranu. Jak vidíš, vyplatilo se to.“

„A čím ten vrtulník poškodím?“ Gustav z bedny vytáhl středně velikou stříbrnou pistol.

„GC-25. Zbraň ze střední Evropy. Střílí rychle, náboje lítají skoro rychlostí zvuku a má to silný tlumič. Ideální na tajné mise,“ doplnil Markus.

„A teď k samotnému cestování v čase. Tady nalevo nastavíš přesnou pozici, kam chceš, aby tě to přeneslo, a na druhou stranu napíšeš přesnou hodinu, minutu a sekundu.“

„A co když se mi něco stane?“ zeptal se Andrew.

„To je zatím neprozkoumané. Ale já si myslím, že pokud v minulosti zůstaneš více jak týden, tak se u tebe začne projevovat časový syndrom. Znamená to, že pokud budeš dlouho v jiné časové rovině, než odkud jsi, tak zemřeš. Ještě tady jsou hodinky, které ukážou, v jaké době jsi. Připraven?“ Andrew na něj pomalu kývl. Připevnil si stroj času na kombinézu, pistol si zavěsil za opasek. Nandal si brýle, nastavil souřadnice a čas. „Tak, Andrew, start za, tři, dva, jedna!“ Andrew stiskl červené tlačítko a všechno kolem něho se utlumilo. Nic neslyšel a začal se kolem něj formovat bílý tunel. Něco ho tlačilo tunelem tak rychle, že ztratil rovnováhu a spadl.

7.5. 2045 11:58

Když se rozhlédl, viděl, že je uprostřed ničeho. Kolem všude bylo jen bílo. I když věděl, co se stalo, tak se z toho nemohl vzpamatovat. Po chvíli rozhlížení uviděl před sebou sněhovou bouři. Kouknul se na hodinky a viděl, že je deset minut zpátky v minulosti. Nečekal dlouho a uslyšel hukot helikoptéry, který se odrážel od hor. Připravil a odjistil pistol a lehl si do studeného sněhu. Bouře se blížila a s ní také helikoptéra. Za necelou minutu ho ovál studený vítr. Sníh se mu lepil na brýle, i přesto viděl na helikoptéru, která se blížila. Položil zbraň do sněhu, zamířil a vypálil. Náboje vylétávaly každou sekundu a nebyly slyšet. Uslyšel, jak se trefil do kovového trupu. Helikoptéra pořád letěla. Andrew zpanikařil a začal s pistolí otáčet, aby se trefil do vrtulí. Nechtěně se trefil do raket. Uslyšel, jak některé rakety vybuchly. Ostatní padaly na zem. Jedna raketa dopadla blízko Andrewa, kde také explodovala. Výbuch ho odhodil pár metrů daleko. Výbuch nejen že poškodil pistol, ale také stroj času. Než se Andrew vzpamatoval z výbuchu, vytvořil se kolem něj bílý tunel a padal.

5.6. 1944 Anglie 23:30

Andrew dopadl na kovovou podlahu a ucítil palčivou bolest u žeber. Otevřel oči a všude kolem byla tma. Kouknul se na hodinky a viděl, že je noc. To ho nevyvedlo z míry tak, jako v jaké době se teď nachází. Z toho si vyvodil, kde je. Byl na lodním transportéru, který měl brzy vyplout směr Normandie. Chtěl nastavit stroj času. Jediné, co uviděl, byl prasklý displej. Displej, na kterém se nastavovalo, do které doby ho stroj pošle. Musel najít nějaký drát, který by displej spojil s ovládáním. Andrew by ho vypreparoval z lodi, zádrhel byl v tom, že se v tu chvíli dveře transportéru otevřely a před ním čekali vojáci. Sundal si brýle, které vojáci v roce, ve kterém se nacházel, nenosili, a schoval si je pod kombinézu. Problém byl, kam schovat stroj času. Odepnul ho z kombinézy, stoupl si do rohu transportéru a stroj dal za sebe. Na transportér nastupovali první vojáci a řadili se za sebe. Po několika minutách, kdy vojáci i on nafasovali zbraně, se dveře zavřely a loď vyplula na moře.

Už svítalo, když se na obzoru formovala země. „Na jaké pláži se vylodíme?“ zeptal se vojáka vedle sebe.

„Myslím, že na pláži Utah.“ Andrew byl čím více nervózní. Nejenže byl ztracen v minulosti, ale také se chystal vylodit, při jedné z největších operací druhé světové války. Ještě, že se ve škole o války zajímal, protože věděl, kam jde a co ho tam čeká.

„Dej si pozor na kulometry,“ řekl vojákovi vedle sebe. Ten na něj jen zvláště koukal.

„Nikdo nám neříkal, že tam budou kulometry! Jak to víš?“

„Dlouhý příběh,“ vymotával se z rozhovoru Andrew.

„Ale já chci vědět, jak jsi se t-“ přerušilo ho cuknutí, jak transportér narazil do břehu. Andrew si rychle připnul stroj času na kombinézu a vyrazil s dalšími vojáky. Ve vodě byly zátarasy, takže bylo těžké se na pevninu dostat. Hned, jak se první vojáci dostali blíže k pobřeží, z bunkrů se spustila sprška kulek. Kulometry. Andrew přemýšlel, že by se vrátil do prázdného transportéru a vyrval dráty, v tu dobu už transportéry odplouvaly a nezbylo nic jiného než se vrhnout do boje. Nabil svou pušku a rozběhl se na břeh. Jakmile došlápl na břeh, kulomet se stočil k němu a vypálil. Andrew se jen taktak stihl skrčit do písku. Zkoušel odstřelit Němce novou puškou, kterou dostal na transportéru, ta však ani neměla sílu dostřelit tak daleko. Vytáhl pistol, kterou měl na opasku, a zkontroloval ji. Jediné, na co přišel, že jí je, že nemůže střílet jako samopal, ale jako normální pistol. To mu v této situaci nevadilo. Počkal, až se střelec otočí jiným směrem, vstal a vystřelil. Odpověď přišla za malou chvíli. Vojáci, kteří byli kolem něj, se nekrčili tak často. Sám vystrčil hlavu a spatřil kulomet, který nestřílí. Využil momentu a rozběhl se dále. Uběhl dvacet metrů, když se na pláži objevili první nepřátelé. Vystřelil na jednoho z nich a skočil do písku. Teď nechtěl riskovat zasažení, a tak se začal plazit po písku, do mírného kopce. Za kamenem vstal a s dalšími vojáky mířil k nejbližšímu bunkru. Voják před ním ukázal, ať zpomalí chůzi. Zastavil se a koukl na bunkr. U vchodu bylo nejméně deset Němců, kteří by je v tuto chvíli zastřelili. Počkali, až pár vkročí do bunkru a poté z poza kamene vystartovali. Andrew vyskočil jako poslední, protože si musel připravit druhou zbraň. Vojáci, kteří hlídali u vchodu, byli výpadem zaskočeni a brzy i zastřeleni. Pět vojáků včetně Andrewa vkročilo do bunkru a čistili ho. Dostali se k místu, kde dříve byl

kulomet. Mávl na vojáky dole, že je vzduch čistý, a sám zamířil ven. Jak viděl, spojenci dobyli už zbývající bunkry, a tak Americká armáda přešla do ofenzívy.

7.6. 1944 16:52

Američtí vojáci, kteří dva dny v kuse dobývali Normandii, mířili do města Carentan. Andrew byl vyčerpaný a nevěděl, jestli vůbec někdy opraví stroj času a vrátí se na norskou základnu. Dlouhé trvání by to stejně nebylo. Začal by se u něj projevovat časový syndrom a ten by ho brzy zahubil. V noci hrozilo, že je přepadnou Němci, ještě se to však nestalo. Ve dne si dovolili přestávku a v noci pochodovali dál a dál do vnitrozemí. „Stát!“ zavelel Generál Bradley a celá jeho armáda se zastavila. „Přijímáme telegram od Generála Eisenhowera. Zastavíme se a odpovíme mu.

„Ty!“ zavolal voják na Andrewa. „Co je ta věc, kterou máš připnutou na kombinéze?“ „To je.....“, zasekl se Andrew. „To je svítlna. Nevšiml sis, že to svítí?“ snažil se vyhnout konverzaci.

„Je divná,“ řekl voják a pochodoval dál.

9.6. 1944

Tři dny pochodování bylo na Andrewa trochu moc a po pár nocích se u něj začal projevovat časový syndrom. Jednou za den dostal křeč do ruky a někdy ruku přestal cítit. Najednou se ozvala rána z tanku a bitva začala. Byli u Carentanu. Andrew se chopil pistole, kterou mu dal Gustav, a schoval se za strom. Se strojem času se do lesa skákalo špatně, zvládnout se to dalo. Ve městě viděl tank **Panzerkampfwagen III**, jak se skrývá za domem. Svojí pistolí ho zničit nemohl. Tanky znovu vystřelily a tentokrát se ukázal **Tiger II**. I když měl Generál Bradley ve své skupině několik tanků **M4 Sherman**, nemohli se s Tygry rovnat. Vojáci se rozprchli do města a lesů. Andrew se přidal do skupinky vojáků, ve které se nacházel i jeden tank, takže měl aspoň nějakou šanci se skrz Němce dostat. Tank se rozjel a celá skupina se pohnula s ním. Z města se vyřítila rota vojáků, připravená se s Američany střetnout. Nevěděli, že je s nimi i tank. **Sherman** vystřelil a země pod vojáky explodovala. Němci dopadli na zem, kde si je už Spojenci našli. Andrew střílel do pěti z nich, když se o **Shermana** odrazila střela z **Panzerkampfwagenu III**. Spojenecký tank pootočil hlavní, jako by se našel a vystřelil na Německý tank. Za hluku mu odletěla hlaveň a tank explodoval. Vojáci pomohli tanku do mírného kopce a spatřili zničené domy rozbombardované děly **Houfnice M2A1** a tanky. Městem pobíhali Němečtí vojáci s šedou uniformou. Tým si jich všiml a vystřelil na ně. Němci padli k zemi s už rudými uniformami. Jednotku, ve které byl Andrew, začali odstřelovat odstřelovači z dálky, takže je nemohli Spojenci vidět. Andrew se schoval za tank, koukal přes zaměřování své pistole a spatřil ho. „Tady jsi,“ řekl si pro sebe. Odstřelovač se mu podíval do zbraně. Brit byl rychlejší a vystřelil dřív. Odstřelovač upustil pušku, která poté spadla na zem. Zastrčil nenápadně pistol za opasek a vzal si do ruky **BAR** (Browningovu Automatickou Pušku). U druhého vchodu do města se setkali s druhou jednotkou a společně si razili cestu. Ozvaly se rány z **Tigerů II**, které přišly pomoci Třetí Říši. Andrew bouchl do **Shermana** ať si dá pozor na nově příchozí tanky. Tank se plnou rychlostí rozjel za dům, kde by byl před nepřátelskými tanky chráněn. Řidič **Tigeru** si však všiml pohybu menšího tanku a vystřelil. Střela uvnitř **Shermana** explodovala, takže vojáci bojovali na vlastní pěst. „Má

někdo granát?“ zeptal se Andrew.

„Tady,“ podal mu ho jeden z vojáků. Andrew se přiblížil na několik metrů k nepřátelskému tanku, který odstřeloval nepřátele na druhém konci ulice a s **BAR** začal střílet do poklopu, pod kterou byl velitel tanku. Velitel otevřel poklop, protože bylo nepravděpodobné, že by se nějaký spojenec odvážil tak blízko k tanku. V tu chvíli Andrew odjistil a hodil granát. Trefil se přímo do poklopu, a než ho stihl velitel zahodit, granát explodoval. Výbuch nemohl proniknout ven, a tak se šířil vnitřkem tanku. Tank nevykazoval, že by někdo výbuch přežil, a tak se tým více přiblížil. Nakoukli dovnitř a jediné co uviděli, byl rozžhavený kov, vybuchlá munice a mrtví vojáci. Andrew se samozřejmě zajímal, jestli nezbyla nějaká elektronika. Žádná však nezůstala nepoškozená. Seskočili z tanku a přidali se k zatím nejpočetnější pěchotě, kterou spatřili. Postupovala skrz Němce rychle. Andrew však věděl, že vítězství bude až za tři dny, dvanáctého června. Přehodil zbraně a v zadní linii odstřeloval nepřátele pistolí. Byla silnější, snadněji se ovládala, a i když nebyla automatická, tak pořád dokázala střílet rychle. Andrew spatřil opuštěný, ale nezničený tank. Rychle se do něj dostal a vyrval drát z telegramu, odepnul si stroj času, položil ho na sedadlo a spojil dráty. Stroj času byl opět funkční. Vylezl ven, nastavil čas a místo. Jediné, co viděl, než se přenesl, bylo, jak tanková střela dopadla vedle něj a explodovala. V tu dobu už byl v jiné době.

Andrew se ocitl znovu na jižním pólu, před helikoptérou. Tentokrát už i věděl, jak se bude helikoptéra v bouři chovat. Pistolí několikrát vystřelil na vrtuli a tentokrát se trefil. Helikoptéra ztratila výšku, spadla na zem a explodovala. „To bychom měli,“ řekl nahlas a přitom nastavoval původní čas, odkud se před, podle jeho pohledu, třemi dny přenesl. Stiskl tlačítko a po několika sekundách se ocitl v teplé Základně.

„Zvládl si to, Andrew?“ ptal se Gustav.

„Zvládl. Akorát ten výlet do Normandie nebyl nejpříjemnější,“ usmál se.